

תת"ע 6838/07/18 - מדינת ישראל נגד עבד אל מועין גדיר

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 6838-07-18 מדינת ישראל נ' עבד אל מועין גדיר
תיק חיצוני: 90211007746

בפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי
מאשימה באמצעות עו"ד יאנה מדינת ישראל
רודמינסקי
נגד
נאשם באמצעות עו"ד יונס כעביה עבד אל מועין גדיר

החלטה

1. לפני בקשה לביטול כתב אישום מחמת טענת הגנה מן הצדק, בהתאם לסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982.

2. בדיון שנערך לפני העלה הסנגור מספר טענות, בעטיין, לשיטתו, יש לבטל את כתב האישום:

א. שני שוטרים עצרו את הרכב, מושא הדוח, ובתיק אין התייחסות לשוטר הנוסף, קובי שלום, שספר את הילדים.

ב. ישנו תיקון של הספרה 2 בדוח. לכל הילדים היה מושב ברכב. המדריך שהיה ברכב מסר לנהג כי מספר הילדים הוא 19.

ג. קיים דוח נוסף (נ/1) בגין נוסעים לא חגורים, כשאין חובת בטיחות באוטובוס.

ד. הוגשה תלונה למח"ש לעניין התנכלות השוטרים לנהג בעת רישום העבירה לכאורה המיוחסת לו, ושימוש בכוח, התלונה עדיין לא התבררה, והיות שהמאשימה עצמה חוקרת את נסיבות האירוע, יש לבטל את כתב האישום.

ב"כ המאשימה מתנגדת לבקשה. לשיטתה, ההגנה לא נימקה מדוע יש לבטל את כתב האישום מחמת טענת הגנה מן הצדק והטעמים בגינם הדוח לא ניתן כדין. עסקינן ברכב ציבורי זעיר, שעל פי רישיון הרכב, הנהג רשאי להסיע עד 19 נוסעים בלבד. לאחר שהשוטר, עורך הדוח, ביצע ספירה של הילדים ברכב, נמצא כי ברכב 22 נוסעים, 20 ילדים ו-2 מבוגרים. מלבד זאת, הנוסעים לא היו חגורים ובחלק מהמושבים ישבו 3 ילדים במקום 2. המסוכנות הנשקפת מביצוע העבירות לכאורה, גבוהה במיוחד, בפרט כשמדובר בילדים קטנים. מכאן שהדוח ניתן כדין וקיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות לנהג.

בנוסף הפנתה ב"כ המאשימה לדוחות הפעולה של השוטרים, אשר עצרו את הנאשם, ביקשו ממנו להזדהות אך הלה החל להתפרע וסרב להציג תעודה מזהה. בהעדר שיתוף פעולה, נאלצו השוטרים להוציאו מהרכב ולאזקו, ביקשו ממנו

שוב להציג רישיון, ולאחר מכן שחררוהו במקום.

הכרעה

3. טענת הגנה מן הצדק מעוגנת בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי, הקובע כי על מנת לכסות תחתיו, יש להוכיח כי:

"הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי, עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

בפרשת בורוביץ (ע"פ 4855/02) התווה בית המשפט את המבחן התלת-שלבי לבחינת החלה של טענת 'הגנה מן הצדק' (ראה לעניין זה י' קדמי, בספרו 'על סדר הדין הפלילי', חלק שני, הליכים שלאחר הגשת כתב אישום, א, מהדורה מעודכנת, תשס"ט-2009, עמ' 11344-1339):

1. זיהוי הפגמים שנפלו בהליכים.

2. בחינה האם בקיומו של ההליך חרף הפגמים, יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות.

3. בחינה האם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים יותר מתונים ומידתיים מאשר ביטולו של כתב האישום.

בהתאם להלכה, עסקינן בטענה שהתקבלה רק במקרים נדירים, ויש להפעילה במשורה (ע"פ 459/05).

4. בענייננו, לא מצאתי בחומר הראיות בסיס לטענה זו.

טענת הסנגור כי היות שהוגשה תלונה למח"ש אין מקום להגשת כתב האישום במקביל, נדחית. כעולה מחומר הראיות לכאורה, הנאשם סרב להציג את רישיונותיו לשוטרים, הודע לו כי יעצר אם יסרב לעיכוב, וכשעמד על סרובו, הודע לו שהוא עצור והשוטרים נאלצו לאוזקו. במהלך האיזוק המשיך הנאשם להביע התנגדותו, ורק לאחר האיזוק הציג רישיונותיו. לאחר הצגתם, שוחרר במקום. בנסיבות אלה לא התרשמתי כי קיימת משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות.

לעניין טענות ההגנה לעניין הפגמים שנפלו לכאורה בדוח, כגון, תיקון הספרה 2, העדר התייחסות בדוח לשוטר הנוסף שנכח בארוע, מקומן להליך העיקרי, שם יבחנו באופן מקיף וממצה, וגם בהן לא מצאתי שיש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, המצדיקה ביטול כתב אישום.

לסיכום, הטענה נדחית.

נקבע להמשך דיון ליום 14.2.2019 בשעה 11:00.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ג כסלו תשע"ט, 21 נובמבר 2018, בהעדר
הצדדים.